



Када се догађаји убрзају, две недеље постају огроман период, унутар којег је тешко чак и набројати, а камоли реаговати на све што реакцију заслужује. Колатералну корист од те чињенице овај пут ће извући Небојша Крстић, с обзиром на то да – сем индиректно – нећу моћи шире да се осврнем на његову критику моје претходне колумне. Са Крстићем се, иначе, слажем само у констатацији да нам је о Косову потребна озбиљна дебата и подржавам његову намеру да се у њу укључи – иако сам склон да у том ставу препознам нешто накнадне и закаснеле памети.

Било како било, мислим да је важно да се не допусти да плима заборав и нових недаћа прекрије „заслуге“, тј. одговорност претходних политичких гарнитура. Али сам, исто тако, и велики противник приступа да се, под фирмом „ма, све су то они претходни упропастили“, гледа кроз прсте овим новима, односно, да се игнорише оно што се актуелно догађа и што се, евентуално, спремају да учине нове власти.

Просто не знам да ли ме последњих недеља више иритирају „непристојне понуде“ и увредљиви захтеви све бројнијих европских званичника, известилаца и комесара, или, пак, неадекватне реакције нашег председника и премијера који на ове провокације реагују по принципу реторичке торте – ред љутитих патриотских изјава, па онда ред повлачења и (о)тужних релативизација сопствених речи. А за то време, обратите пажњу на нешто што ће можда бити веома важно за разумевање српске политике наредних месеци, Динкић „вредно“ спасава државу од банкрота, а Вучић се, пишу таблоиди, вредно бори против корупције (док се по питању Косова само повремено огласи са упозорењем да нас чекају „болна решења“). Хоћу рећи да је више него очито да се у овом тренутку Вучић и Динкић „незаинтересовано“ држе по страни од косовске приче, док су Николић и Дачић у руке добили преврео кромпир (додуше, он им углавном и формацијски припада), са којим, изгледа, још увек ни сами не знају шта да раде.

А дилеме, у суштини, готово да више и нема. Политика „и Косово и ЕУ“ је дефинитивно мртва (тачније, мислим да је она била мртворођенче од самог почетка), а изгледа да Вашингтон, Брисел и – нарочито – Берлин више не желе српским властима да дају чак ни најмањи смоквин лист којим би оне, макар за унутрашњу употребу, ту чињеницу могле и даље прикривати и чувати веру у басну о „паралелним процесима“. Сви су сагласни да је

Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 16 октобар 2012 23:02

више него „зрело“. За западне амбасаде, зрело да се коначно заврши са „косовском фикцијом“, „паралелним институцијама“ и уставном преамбулом која Србију „кочи на европском путу“. А за мене, опет, зрело да се западним пријатељима и евро-интеграцијама какве нам се нуде каже једно љубазно, али одлучно „НЕ-ХВАЛА“. Заправо, последњи је тренутак и последња прилика за тако нешто.

Другим речима, операција одузимања Косова је у завршној фази, чак и за „куповину времена“ скоро да више нема времена. Све је спремно за завршни чин и само се још чека да се актуелна власт са тим јавно или прећутно сложи. Или да – што је мање вероватно, мада не и сасвим немогуће – Дачић, Николић, Вучић... сви заједно, или, рецимо, макар неко од њих, стегне зубе и ове више него понижавајуће уцене одбије.

А индикативно је да у тако одсудном тренутку и неке нове и неке старе снаге које се представљају као „патриотске“, уместо да из све снаге врше притисак на власт, позивају на протесте и „устанак“, о Косову данас углавном ћуте, или се окрећу другим, „животнијим“, односно политички исплативијим темама. Или, пак, о читавој ситуацији говоре млако, са готово мајчинском благошћу и разумевањем. То јесте чудно, али се лично томе, заправо, уопште не чудим. Империји су овде потребне и „конструктивне патриоте“, а не само оне делом већ истрошене „реформске“ и евро-атлантске НВО снаге које су се залагањем за косовску независност прилично компромитовале у очима српске јавности. Потребни су им и „разумни конзервативци“ и „десничари“, „НАТО-четници“, ватрени „ћириличари“ и борци за „србску обнову“ – али да не излазе изван свог резервата и не скрећу са зацртаног (гео)политичког курса. Посебно су пожељни борци против корупције – под условом да не задиру у ону системску, озакоњену, која фаворизује велике иностране играче, њихова предузећа, банке и интересе. Укратко, добро су дошли (скоро) сви и свако, широка је душа господара, под условом да се не меша у главни посао и не квари оно што је основни циљ. (А то је, немојмо се заваравати, још увек и пре свега – Косово.) Ма, могу и антиглобалисти и антиекуменисти, анархисти, „анонимуси“ и „светски револуционари“, курта и мурта, само да не таласају више око тог Косова, које је – зар не – „ионако већ изгубљено“.

Морам признати да бих можда чак и сам лакше подлегао тој атмосфери „све је пропало“ која се у вези са Косовом ствара да не видим колико је свима екстремно стало да Србија то прихвати и призна. Па онда помислим – можда ипак и није све баш толико изгубљено чим се разни „пријатељи“ толико труде да нас, милом или силом, убеде да јесте. Поред осталог, и уз помоћ ТВ панела на косовске теме, којих или нема, или се – на српским телевизијама – воде са „просечним“ односом снага од 3:1 у корист косовске независности. Или уз помоћ специјалних емисија у којима се патриотизам континуирано повезује са криминалом и лоповлуком, што је отприлике основано исто колико и када бих ја сада, на пример, аферу са Оливером Дулићем, „Нубом“ и оптичким кабловима довео у

Операција „Косово“ - терминална фаза?

Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 16 октобар 2012 23:02

везу са залагањем за улазак у ЕУ и „европском Србијом“, и онда направио и бучно рекламирао серијал под називом „велика европска пљачка“. Није ни духовито, ни праведно – зар не?